

כך מפסיקין להבדלה. אם היו מסובין בשבת עד הלילה מפסיקין אכילתן ומבדילין: אין מביאין את השולחן. לאכול משקשקש היום אלא"כ קידוש: ואם הביא. קודם לכן. אי נמי אין מביאין את השולחן בערב הספסא אפילו מנעוד יום אלא"כ קידוש כדאמרינן דאפי' רבי יוסי מודה בערב הספסא: (א) איקלט לבי ריש גלותא. והוה מסובין על השולחן בערב שבת וקידוש עליו הוה פורס מפה וקידוש: ידי יין לא ילאו. שאם יש להם יין לשמות צנינים חייבין לברך בורא פרי הגפן שאינם פטורין בצרבת הכוס (על שמית) יין בלא צרבה מאחר שעקרו ממקומן: (א) אין קידוש רשב"ם

כך מפסיקין להבדלה מאי מפסיקין לאו לעיקרת שולחן לא למפה רבה בר רב הונא איקלט לבי ריש גלותא איתוה תכא קמיה פרס מפה וקידוש תניא גמי הכי (ב) (ושוין) שאין מביאין את השולחן אלא אם כן קידוש ואם הביא פורס מפה ומקדש תני חדא שוין שאין מתחילין ותניא אידך שוין שמתחילין בשלמא הא דתניא שוין שאין מתחילין משכחה לה בערב הפסח אלא הא דתניא שוין שמתחילין אימת אי נימא בערב שבת הא מיפלג פליגי לא קשיא כאן קודם תשעה כאן לאחר תשעה אותם בני אדם שקידשו בבית הבכנסת אמר רב ידי יין לא יצאו ידי קידוש וצאו ושמואל אמר אף

(א) פ"ה ג"ג טו ז"ל (למטה) (ב) ש"ך ל"ף ק"ה. (ד) ואלו ר"ש"ן (ה) ד"ף ודף (ו) ודף ק"ה. (ז) ופרשת יתרו סימן ג"ה. (ח) וי"י חספוט כ"ה כ: (ט) ד"ה יהוה" (ע) וי"י מוס"ט שבת ק"ט: ד"ה ומאלו. (י) וצמרות מ"ט.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה איקלט לבי קידוש ד"ה אין מביאין וי"י ט"ן מנעוד:

הכי ולא גרסי' ושוין אלא הי"ג אין מביאין בו. והכי פירושה רבה בר רב הונא איקלט לבי ריש גלותא ולא היו אוילין קודם השיכה ולאחר שיאלו מניה הכנסת החסיד איתו תכא לקמיה הביאו את הפס על השולחן כמו שאנו עושין קודם קידוש פרס מפה על הלחם ואח"כ קידוש לפי שברזלו לא היו מביאין את הלחם על השולחן עד לאחר קידוש דתניא לקמיה לסיפק פרס מפה על הלחם והיינו כעין סילוק שולחן וכמי שאינו דומה ורואה לברך שכן עושין דקתי מהני' (לקמן דף ק"ד). מונו לו בו רשאו ואח"כ הביאו לפניו ירקות וזרות מטביל בחזרת מכלל דעד השעה לא איתמי. ועממא דכפריש בשאלותיה דרב אחאי גאון כפרשת ושמע יתרו וכתבו דהו הכי וקרובי תכא מקמי דליקדיש לקדושא דשבתא לא מקריבין מ"ט כי היכי דתימי סעודה ליקרא דשבתא והיכי דקריבו לא מסלקין ליה אלא פורס עליו מפה ומקדש דתניא שוין שאין מביאין את השולחן אלא"כ קידוש ואם הביא פורס עליו מפה ומקדש והיכא דאתחיל סעודתא מדאנהר נמעלי שבתא וקדיש עליה יומא פורס מפה ומקדש ומטעם זה והגו לפרוס מפה ללחם עד לאחר קידוש בשבתות וי"ט. ויש מפרשין איקלט לבי ריש גלותא והוה מסובין על השולחן בע"ש וקדיש יומא ופריס מפה וקדיש ולא נהירא לי דהא ברייתא דלקמיה דמשטיעין ליה מניה לא מפרשא בהפסקה אלא בתחלת אכילת לילי שבת: ושוין. לא ידענא אהיכא קאי ואיכא למימר ושוין רבי יוסי ור' יהודה דפליגי בהפסקה הכא מודי ר' יוסי לכתחלה מיהא אין מביאין קודם קידוש אע"פ שלא אכלו עד לאחר קידוש. ואית דמפרשי ושוין ב"ש וצ"ה דפליגי בלאו דברים (ברכות ד' נ"א): דלמדי ב"ש נטילין לדים ואח"כ מחגיגין את הכוס לקידוש וצ"ה אומרים איפכא אפי"ה היכא דנטיל דיו מודין ב"ש דאין מביאין את השולחן עם האוכלין אלא א"כ קידוש וכדפרישית טעמא לעיל. וגראה בעיני דאידי דלמדיין לקמיה תנא חדא שוין שאין מתחילין בו' שיבשו למעלה הספריים וכתבו נמי ושוין שאין מביאין בו' וטעמה הוא בידם ולא גרסי' ע'. הוא **הני חדא שוין.** ר' יהודה ורבי יוסי דפליגי לעיל בין בביביתא ערב שבת מן המנחה ולמעלה בין בהפסקה: שאין מתחילין. לאכול מן המנחה ולמעלה: משכחה לה בערב הספסא. כדקאמר דאפי' רבי יוסי מודי בערב הספסא: כאן קודם טעמא. שוין שמתחילין לאכול ומשהתחילו ביהתר אוכלין עד שמשך אפילו לרבי יהודה: כאן לאחר ע'. הוא דפליגי דלרבי יהודה אין מתחילין כדתיא לעיל (ב) כדתיא לא יאכל אדם בערבי שבתות ובערבי ימים טובים מנ' שעות ולמעלה בו' רבי יוסי אומר בו': שקידשו בבכ"ו. הוא קידוש שמקדש שליח ציבור בלילי שבתות וימים טובים בבכ"ו: ידי קידוש ילאו. אע"פ שלא שמו דק"ל דהמקדש לר"ש שטעמא אם לא טעם אלא א' מהם ילאו בולן ידי מוצתן כדמוכא בעירובין בשליה בכל מערבין (ד' מ:). ומיהו לכתחלה לר"ש שטעמו טולן ולא לרבינו מו לאקדושי צנינים דלא בעי רב קידוש במקום סעודה הלכך אע"פ דלא אכלי צנינים כנסת נפקי: ידי יין לא ילאו. שאם יש להם יין צנינים לשמות חייבין לברך צפה"ג שאין פטורין בצרבת הכוס של שמית יין ששמו בבכ"ו מאחר שעקרו ממקומן דה"ל היסק הדעת ור"ך לברך אכל המקדש צנינו על שולחן בשבת א"כ לברך על היין שנתון הסעודה שארי פטורין יין שלפי הסעודה דתנן כביד מברכין (ברכות ד' מ"ג). ביך על היין שלפי המון פטר את היין שללחר המון ומוקי לה בגמרא (שם) בשבתות וצמיים טובים האילו ואדם קובע סעודתו על היין:

הכי דתימי סעודתא צירקא דשבתא ויש מפרש וכו' למן שלא היה יורד דתימי סעודתא וי"ט והיה טל מלמעלה ומלמטה והמן (ט) וימים: ידי קידוש יצאו. אי על פי שלא שמו רתן שטעמא המצרך או אפילו אחד מהם כדמוכא בסוף ככל מערבין (ועירובין דף מ:). ולכתחלה לר"ך שטעמו כולם וגראה דהלכה כשמואל דלמדי אין קידוש אלא במקום סעודה וכו"ג דנעלמא יהלכה כרב דאסירי וגם ר' יוחנן סבר לקמן כרב הכא הלכה כשמואל דרב הונא ורבנן וצ"ה סברי בצמורין אין קידוש אלא במקום סעודה וכן פסק בגמרא כהר"ם והמקדש שדעמו לאכול במקום אחר יכול להוציא את האוכלים עם דלדידיהו הוה מקום סעודה וכן משמע דמסתמא אחד מניי העיר היה מקדש בבכ"ו ומוציא האורחים והיכא דליכא אורחים סמוך לבה"כ אין לקדש דהיא צרכה לבעלה דק"ל כשמואל ואין לומר במקדש כאן על דעת שרואה לאכול במקום אחר מודה שמואל דיש קידוש והא דפליגי בסתמא מדפרוך ולשמואל למה לי לקדושי בני כושפתא ומיהו ממקום למקום צנינים אחד כגון מאיגרא לארעא גראה דמודה שמואל אם קידוש באיגרא כדי לאכול בארעא דחשיב קידוש במקום סעודה וכן מוכח בירושלמי דקאמר רבי יעקב בשם שמואל קידוש צנינים זה ומלך לאכול צנינים אחר לר"ך לקדש ר' אחא בשם ר' אושעיא אחר רב מי שסוכתו עריבה עליו מקדש ליל י"ט האחרון צנינו ועולה ואוכל בסוכתו א"כ צון ולא פליגי מאי דלמדי רב בשלא היה דעמיה לאכול צנינים שיקדש ומאי דלמדי שמואל כשהיה דעמיה לאכול צנינים שיקדש והא דקאמר רב פליגי היינו ממקום למקום צנינים וכלא דוקא נקט בירושלמי קידוש צנינים זה ומלך לאכול צנינים אחר וימיישב שלא יתלוך בירושלמי עם הש"ס שלנו. כחב בשם רב גערוואי גאון כששנינו מקדשין צנינים הכנסת ונותן למוך עיניו לרפואה כדאמר (ברכות ד' מ"ג): פסיעה גסה נטלת אחד מח"ק מאור עיניו ואימתה מחדרה ליה בקידושא דבי שמימי' ומיהו בצני העורי כחוב דהאי רפואה מני למיעבד בקידוש צנינים: ידי יין לא יצאו. ומייבין לברך צנינים כפה"ג משום שיניי מקום אכל משמע אם קידוש צנינו על שולחן שוב א"כ לברך על היין מן הסעודה אע"פ דסבר יש קידוש שלא במקום סעודה ולא שייך קידוש לסעודה א"כ אם הבדיל על שולחן פטור מלברך על היין שנתון הסעודה אע"פ דיש הבדלה שלא במקום סעודה לכו"ע והכא יש לדחות דאיכא למימר דלא פטר אלא"כ רואה לשמות לפי המון אכל תוך המון לא פטר אך יש להביא ראיה מביד מברכין (שם ד' מ"ג). דתנן בירך על היין שלפי המון פטור את היין שללחר המון פ"י שהיו רגילין לשמות אחר הסעודה לפי צורה"ו משמע דכ"ש שפוטור היין שנתון המון שלא כז' אלא לשמות אכילה שצמטו ואפילו למאן דלמדי תסם בגמרא יין שנתון המון לא פטר יין שללחר המון היינו משום דאין יין שבה לשמות פטור את היין הבה לשמות אכל יין שלפי המון שבה לשמות דערך עפי כ"ע מודו דפטור את היין שנתון המון ועוד אם לר"ך לברך בתוך המון מאי קאמר יין שלפי המון פטור את שללחר המון חיפוק ליה דפטרו יין שנתון המון למ"ד תסם דפטור ודוחק לומר בשלא שמו יין מן הסעודה ואע"פ דהתם מוקי לה בשבתות וי"ט ובשעת הקוץ דס' שאדם קובע סעודתו על היין ה"ה בחול נמי אם דעמו לשמות יין בתוך הסעודה אלא נקט שבתות וי"ט דס' רגילות לקבוע סעודתו על היין ומדע דבי"ט אם נמלך ואין דעמיה לשמות יין לא פטר משמע דהכל תלוי בדעמיה הלכך אם בירך על היין לפני המון ודעמו לשמות בתוך המון א"כ לברך אחריו על הגפן ולא תוך המון כפה"ג אכל אם נמלך אינו פטור וגם לר"ך לברך אחריו צרכה מעין שלש:

אף
אף